

[mun viimesin vuosi](#)

Oon nyt seiskalla ja elämä menny vuoden päin helvetti. Joo tiiän joillakin on menny kauemmin paskasti, mut ajattelin nyt silti kirjottaa tänne mun tarinan. Kaikki alko noin 15kk sit, kun oikeesti yhtäkkii tajusin et mun ukki on oikeesti kuollu, etten voi koskaa enää nähä sitä. Se kuoli kun olin 6v. Siitä aloin sit saamaan itsetuhosii ajatuksia, mut en alkanu viillellä vielä, koska mulla oli kaverit jotka halus nähä, (netti)bff, netti sisko ja kaikki muutenki hyvin.

Siitä marraskuuhun asti meni ihan hyvin kunnes aloin saada anoreksian oireita. En kuitenkaa koskaa käyny missään puhumassa siitä, koska selvisin siitä mun bff:än ja (netti)siskon avulla. Mulla meni helmikuusta tuokukuun loppuun ihan hyvin. Osittain varmaa siks etten ehtiny tehdä muuta ku koulujuttuja. Kesäloman alussa kaikki lähti sit käsistä: bff:än kaa välit alko olla epävakaat, aloin huomata kuin usein mun vanhemmat oikeesti juo ja mun perheen koira kävi ihan liian lähellä kuolemaa. Niitten tapahtumien johdosta aloin sit viiltelee päivittäin.

Parin päivän viiltelyn alkamisesta kerroin mun bff:älle ja se autto mua hankkimaa apuu. Otin sit yhteyttä mun koulun terveydenhoitajaan ja se ohjas mut koulupsykologin puheille. Se sit kerto mu vanhemmille vaikken ois halunnu. Mun vanhemmat ei sanonu mitää. Kävin sen psykologin luona kaks kertaa ja sen jälkee mut ohattiii koulupsykiatrin puheille. Tässä vaihees kesälomaa oli menny noin kuukausi. Siellä kävin koko kesäloman vikaan viikkoon asti joka viikko, mut nyt 11.8 jälkee sil ei oo ollu aikaa... joka tapaaminen mikä on sovittu on peruuntunu sen takii, eikä mulle ees voida kertoo miks. Sanotaa vaa, et "joo tää aika joudutaa nyt peruunmaa. Katotaa sulle pian uus aika". Menee viiko tai kaks mulle varataa uus aika, mut seuraavana päivänä se peruutaan.

Kesäloman loppupuolella kerroin sit mun muille kavereille ja ne esitti kiinnostunutta, mut varmaa unohti sen samantien. Kesäloman vika viikko meni ihan ok, koska sain mun poikaystävän ja bff:än kaa kaikki alko taas mennä paremmi. Kouluu meni sit pari päivää ja tajusin et mun kaverit ei ees muista et oon masentunu et viiltelen. No se toki masensi lisää kun tajusin ettei mun kavereitakaa kiinnosta mun elämä vittuukaa. Samoihin aikoihin mun ja mun bff:än välit alko taas mennä huonommi.

Kun kouluun oli menny pari viikkoo mulla ei ollu muuta vaihtoehtoo kun laittaa mun ja mun bff:än välit poikki, koska se vaa ignooras mua ja oli jo 4 kertaa sanonu, "en haluu loukata sua, mut mul on toinen bff" silti aina se aneli anteeks antoo ja annoin anteeks, mut ekan tollasen teon jälkee mejjän ystävyys ei ollu enää aitoo sen puolelta. Se ei ees yrittäny pitää mejjän ystävyyttä kunnos. Kun sit sain kerättyy rohkeutta laittaa välit poikki sen kaa, sen vastaus oli "ok", vaik olin kirjottanu sille varmaa sata rivii pitkän viestin kuinka pahoillani oon tästä, kuinka paljon oikeesti välitän siitä, etten haluis tehdä tätä. Siin vaihees tiesin ettei mul oo enää muita ku mun sisko ja poikaystävä. Siskoki oli alkanu etäänny. Tuntuu et olin menettäny vittu kaiken. Kaikki menee edellee paskempaa suuntaa. Sori jos tää oli jollain taval sekava tai jotain.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2020/mun-viimesin-vuosi>